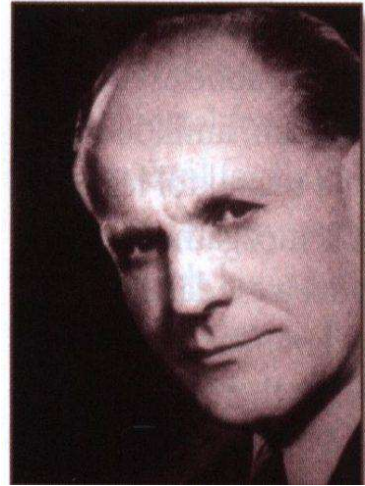

Porpáczy Aladár

(Pápa, 1903. december 17. – Budapest, 1965. február 15.)
Kossuth-díjas kertészmérnök, növénynemesítő, a magyar korszerű gyümölcsnemesítés megalapítója és megszervezője, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja.

Életpályája:

1927-ben diplomázott a Magyar Királyi Kertészeti Tanintézetben, ahol műkertészi oklevelet szerzett, majd a Magyaróvári Magyar Királyi Gazdasági Akadémia kertészeti tanszékén gyakornokként dolgozott. 1929-ben a tanulmányainak továbbfejlesztése érdekében visszatért a Kertészeti Tanintézetbe.

Tudományos munkássága:

Rövid ideig működött a budapesti Kertészeti Tanintézet Dísznövénytermesztési Intézetében, majd innét került a hg. Esterházy-hitbizomány eszterházai és kismartoni kertészeteibe, ahol főkertészként és kertészeti intézőként dolgozott. Eszterházaán megszervezte a kertészeti növénynemesítést (dió, körte, málna, szamóca, szeder), távoli fajok keresztezéséből származó fajhibridek létrehozásával új nemesítési módszereket dolgozott ki. 1937-ben fejezte be az **Eszterházi export, Eszterházi korai** és **Eszterházi óriás** szamócafajták előállítását. Nemesített több diófajtát is, a világon az elsők között állított elő szeder-málna fajhibridet, a Rubus Mohácsyanust.

Már 1945-ben megszervezte a Kertészeti Kísérleti Telepet a feloszlott hitbizomány kertgazdaságából. 1951-től vezette a Kertészeti Kutató Intézet fertődi osztályát, egyúttal az intézet igazgatóhelyettese is volt. 1952 és 1955 között a Fertődi Kísérleti Gazdaságot igazgatta, majd irányítója lett az 1957-ben egyesített fertődi és sopronhorpácsi Növénynemesítési és Növénytermesztési Kutató Intézetnek, valamint az intézmény gazdaságának. Tevékenységének eredményeként vált az általa vezetett intézmény nemzetközi hírű kutatóhellyé. Az intézetben elsősorban a boggyós gyümölcsűek nemesítésével, termesztés-technológiájával és növényvédelmével foglalkoztak. Irányítása alatt 11 gyümölcs-, 11 zöldség-, 10 mezőgazdasági növény-, 7 illóolaj- és gyógynövényfajon végeztek nemesítési, termesztés-technológiai, talajerő-visszapótlási és növényvédelmi, valamint feldolgozási kutatásokat. Eljárásaiban ivartalan (vegetatív) szaporítással a nemes és új fajtákat atavizmus veszélye nélkül, gyorsan, hatékonyan és fertőzésmentesen próbálta tenyészteni.

Sokat tett a II. világháborúban elpusztult Esterházy-kastély megmentéséért. 1946-ban az épület egyik helyreállított szárnyában kialakította a kertészeti szakmunkásképző intézetet is, melyet néhány év múlva szakközépiskolává fejlesztett. 1960-tól haláláig az általa megszervezett fertődi Felsőfokú Gyümölcsstermesztési Technikum igazgatója, 1960-63-ban a budapesti Kertészeti és Szőlészeti Főiskola Gyümölcsstermesztési Tanszékének vezető tanára volt. A Magyar Tudományos Akadémia 1954-ben választotta levelező tagjai közé. Az Agrártudományok Osztályának vezetőségében és számos egyesületben dolgozott. Elnöke volt az MTA Kertészeti Főbizottságának,

Növénynevelési Bizottságának és az FM Kísérletügyi és Mezőgazdasági Tudományos Tanácsának.

Fontosabb díjai, elismerései:

- MTA mezőgazdaság-tudományok doktora (1952)
- Kossuth-díj (1952)

Szakírói munkássága:

- Bogyógyümölcsűek, 1952 (Mohácsy Mátyás társszerzővel)
- A bogyógyümölcsűek és héjasok terén végzett hazai kutatások eredményei és feladatai, 1957
- A korszerű gyümölcstermelés elméleti kérdései, 1962
- The growing of berryfruit, 1964
- The development of pear culture, 1964